

Илија — Број седам

Први и Последњи

Jeff Pippenger

2023-10-07

Ми препознајемо 1863. годину као последњу тачку испита у низу проба које су започете приликом великог разочарања 1844. године. Наш први логички аргумент јесте чињеница да се милеритски покрет окончао када је Црква адвентиста седмог дана била законски регистрована код владе Сједињених Америчких Држава управо те године. Покрет који је пророчки започео 1798. године, завршио се 1863. године.

Надахнуће нас обавештава да је, када је моћни анђеол из Откривења осамнаест сишао 11. септембра 2001. године, тај догађај био претстављен у милеритском покрету када је сишао анђеол из Откривења десет. Покрет милерита отпочео је у време краја 1798. године, када је била отпечаћена визија о реци Улају из осме и девете главе Данила. Покрет сто четрдесет и четири хиљаде отпочео је у време краја 1989. године, када је била отпечаћена визија о реци Хидекелу из последње три главе Данила.

Оба времена краја започела су поступно одвајање некадашњег изабраног народа од оних у покрету њихових одговарајућих историја. Када је примарно правило сваке историје било јавно потврђено, анђеол сваке одговарајуће историје сишао је. Порука, покрет и весник били су оруђа која је Господ употребио у свакој одговарајућој историји да покаже грех некадашњег изабраног народа, јер, као што је Христос учио о Свом делу, да Он није дошао, ситничави Јевреји историје не би имали греха. Весник, порука и покрет били су оруђа суда која су некадашњи изабрани народ држала одговорним за одбацивање напредујуће светлости њихових одговарајућих историја, а када је анђеол сишао, то је означило да је процес суда над народом некадашњег завета био у току. Оруђе суда препознаје се онда када пророци који приказују ту историју поједу поруку која им је предата од Господа. Када поједу поруку, они затим односе поруку некадашњем изабраном народу, који је представљен као народ тврда врата и бунтован, који неће да чује и да се обрати. Једном када анђеол сиђе и порука буде поједена, почиње суд над бунтовним народом.

Примењујемо судски поступак древног Израиља, како је приказан у књизи Бројева, на историју милеритског покрета и, коначно, применићемо тај процес испитивања на покрет сто четрдесет и четири хиљаде. Символика броја „десет“ треба да се одреди према контексту одломка у коме је употребљен.

Низ од десет испита почиње разочарањем, било код Црвеног мора за древни Израиљ, било 22. октобра 1844. за милерите. Сестра Вајт указује на „граничне“ истине које су у то време биле отворене, почињући оним што је назвала „пролазак времена“. Разочарање Јевреја била је претња фараонове војске. Недостатак вере у Божју силу код Јевреја испољио се као одговор на њихов страх од војске њихових непријатеља, као што је то било и приликом

десетог и последњег испита. Исус приказује крај од почетка, тако да је страх од дивова у Обећаној земљи, на који је указало десет ухода, био исти онај страх који је такође изазвао њихово разочарање код Црвеног мора. Десети и последњи испит за милеритски покрет био би временско пророчанство, као што је то био 22. октобар 1844.

Велико разочарање у прогресивном испитивању историје милерита означило је почетак једне историје која је била јасно предобликована избављењем древног Израиља из Египта. Почевши од Црвеног мора, постојао је низ од десет испита, а последњи испит одражавао би први. „Проток времена“ при великом разочарању био је проузрокован погрешним разумевањем једног временског пророчанства. Последњи део процеса испитивања духовног Израиља био би исти као и први. Године 1863, вође дословног Израиља изабрале су да се врате библијској методологији оних које су управо биле означиле као кћери Рима, и одбациле су, или, могли бисте рећи, погрешно разумеле, најдуже временско пророчанство у Библији. Крај десет испита и у дословном и у духовном Израиљу био је представљен почетком. А на крају, у оба случаја, побуњеници су испољили жељу да се врате на место одакле су управо били избављени.

Одбацујући седам времена из Левитске двадесет и шест, лаодикејски адвентизам створио је пророчку дилему коју није предвидео. До данас они нису били у стању да разреше ту дилему, иако, у покушају да то учине, износе разноврсна јела од басана. Дилема се налази у стиху који сестра Вајт означава као темељ и средишњи стуб адвентизма.

„Стих Светога писма који је, више од свих других, био и темељ и средишњи стуб адвентне вере, био је проглас: ‘До две хиљаде и три стотине дана; тада ће се светиња очистити.’ [Данило 8:14.]“ Велика борба, 409.

Адвентизам има много тога да каже о четрнаестом стиху, али они никада не обраћају пажњу на прво запажање које би требало изнети у вези са тим стихом. То запажање јесте да је четрнаести стих „одговор“. Одговор је бесмислен ако не укључује питање које изазива тај одговор. Тринаести стих се не може ни логички, ни граматички, ни разумно одвојити од четрнаестог стиха, јер је тринаести стих питање, а четрнаести стих одговор.

Питање, када се исправно и непристрасно представи, даје стиху четрнаест сасвим друго значење од онога чему учи адвентизам. То не значи да стих четрнаест није „темељ и средишњи стуб адвентистичке вере“, јер јесте. То значи да, када је адвентизам 1863. године погрешно разумео и оставио по страни седам времена, није био у стању да у потпуности одреди шта стих четрнаест заиста значи. У Светом писму, пола истине није истина. Исправно схваћено, питање из стиха тринаест захтева признање пророчанства које означава очишћење светилишта које је било погажено, а такође и признање пророчанства које означава гажење војске. Пророчанство о две хиљаде и три стотине година односи се на „светилиште“, а пророчанство о две хиљаде пет стотина и двадесет година односи се на „војску“.

Да би се обрадио однос ова два стиха, потребно је опсежно проучавање, што у овом тренутку у овим чланцима не намеравам да учиним. О овим тачкама се више пута

расправљало током година и оне се могу наћи у серији Авакумове таблице. Још увек се бавим симболиком Илије и желим најпре да довршим те истине.

Вилијам Милер био је Илија почетка адвентизма, а његово прво откриће било је седам времена из Левитске двадесет шесте, тако да је одбацивање те истине 1863. године било одбацивање Илијине поруке. У овом тренутку обраћам се одлици Алфе и Омеге која поистовећује крај с почетком. Завршни тест за древни Израил био је представљен у првом тесту. Оба теста представљају страх да су незнабожачки народи моћнији од Бога. Десети тест, будући исти по начелу, био је много бунтовнији од првог теста, јер је историја Божје победе у првом тесту требало да произведе утврђено поуздање код побуњеника. Они су испољили своје одбацивање Бога упркос много већем доказу Његове силе него што су га имали код Црвеног мора. Милеритски адвентизам је до 1863. већ објашњавао зашто је велико разочарање било моћно Божје дело, али су ипак одлучили да изаберу вођу и врате се у Египат и одбаце поруку коју Данило назива Мојсијевом „заклетвом“, а која је била представљена Илијом.

Уместо да издвајам време да изложим доказе о ваљаности седам времена као временског пророчанства, намеравам да употребим једноставну логику како бих на други начин доказао његову ваљаност. Јер, за покрет који је започео 1798. године, завршни испит из 1863. године такође би представљао завршни испит за покрет силнога анђела из Откривења осамнаест. Надахнуће је било веома јасно у погледу тога шта је последњи испит за оба покрета.

„Сотона је... непрестано настоји да подметне лажно — да би одвео од истине. Сасвим последња Сотонина превара биће да учини без дејства сведочанство Духа Божјег. „Где нема визије, народ пропада“ (Приче 29:18).“ Selected Messages, књига 1, 48.

Не постоји никакав поштен начин да се списи Елен Вајт тумаче тако да се тврди да она није у потпуности подржавала седам времена из Левитске двадесет шесте главе. Сестра Вајт, као што смо већ утврдили у овим чланцима и као што је добро документовано у серији под насловом Авакумове таблице, непосредно нас обавештава да је Бог усмерио и таблу из 1843. и таблу из 1850. године. Она изричито учи да су те две таблице биле испуњење друге главе књиге пророка Авакума. Обе табле приказују седам времена из Левитске двадесет шесте главе као средишњу тачку свог одговарајућег графичког распореда. На обе табле, линија седам времена има Христов крст као средиште пророчке линије седам времена.

Уз њена одобравања Авакумових двеју таблица, она је више пута забележила да треба да наставимо да износимо поруку која је била изношена од 1840. до 1844. године, а сваки адвентистички историчар који разматра како су милерити ширили поруку коју су објављивали, утврђује да су користили карту из 1843. године. Она не само да одобрава поруке представљене на тим картама и саветује Божјем народу да и даље износи управо исте поруке које су биле изношене у тој историји, него такође пружа више одломака у којима упозорава да ће те поруке бити нападане током историје Божјег народа остатка. Када упозорава на те нападе, она изнова истиче да је дело Божјих стражара да бране управо те истине.

Ако су карте нетачне, онда су нетачне и поруке које оне графички представљају. Ако је порука коју су милерити објављивали од 1840. до 1844. године била нетачна, онда је нетачно и поновљено поистовећивање Елен Вајт да је милеритска порука била темељ. Ако су те поруке биле нетачне, онда су и њене поновљене заповести да се и даље износе управо те исте истине лажан савет. Ако порука милерита не представља темеље које је требало очувати и штитити од сотонских напада, онда су и ти савети погрешни. Доћи до закључка да су сва та питања повезана са Илијином поруком те историје погрешна, јасно би показало да је Елен Вајт била лажни пророк.

Савремени адвентизам и даље на својим семинарима о Откривењу учи да ће црква остатка поседовати Дух пророштва, који је сведочанство Исусово, али они свакако не говоре онима које настоје да приведу у црквено чланство да у потпуности одбацују одобравање и упозорења Елен Вајт повезана с оним раним темељним истинама и историјом. Шта вам значи следећи одломак?

„Немамо ничега да се бојимо за будућност, осим ако заборавимо пут којим нас је Господ водио и Његово поучавање у нашој прошлој историји.“ *Life Sketches*, 196.

Године 1863, милеритски покрет је дошао до свог завршетка и регистровао се као правно лице при влади која ће на крају образовати икону папству, што је, према дефиницији Елен Вајт, сједињење цркве и државе.

„У покретима који су сада у току у Сједињеним Државама, да би се установама и обичајима цркве обезбедила подршка државе, протестанти иду стопама паписта. Штавише, они отварају врата папству да у протестантској Америци поново задобије превласт коју је изгубило у Старом свету.“ *Велика борба*, 573.

Под претпоставком да је правно повезивање са државом било део нужности ради организовања, у време када је омладина нације била мобилисана у крваво купатило познато као Грађански рат, покрет милерита је дошао своме крају. Године 1863, и штампаним чланком и новом картом, Црква адвентиста седмог дана одбацила је пророчанство о ропству које Данило назива Мојсијевом заклетвом. Године 1850, Господ је упутио свој народ да начини другу Авакумову таблицу и исправи грешку над којом је задржавао своју руку на табlici из 1843. године. Карта наложена 1850. године у потпуности је испунила своју сврху, јер је Елен Вајт рекла да је видела „да је Бог био у објављивању карте“, истовремено указујући да је карта из 1850. године поистовећена у другој глави Авакума.

Сврха карте из 1850. била је иста као и сврха карте из 1843. Трбало је да она буде јеванђелизационо средство којим ће се свету на самрти изложити вест трећег анђела. Године 1863, та вест је била одбачена. Процес испитивања, који је прасликован процесом испитивања што је започео на Црвеном мору, започео је временским пророчанством које је у тринаестом стиху осмог поглавља књиге пророка Данила означило светињу која је имала бити погажена, а процес испитивања окончао се временским пророчанством које је у тринаестом стиху осмог поглавља књиге пророка Данила означило војску која је имала бити погажена.

Тада чух једнога светога где говори, а други свети рече ономе светоме који говораше: Докле ће трајати виђење о свагдашњој жртви и о преступу опустошења, да се и светиња и војска предају да буду погажени? И рече ми: До две хиљаде и три стотине дана; тада ће се светиња очистити. Данило 8:13, 14.

Процес кушања који је започео 22. октобра 1844. носи печат Алфе и Омеге. Почетак тог процеса кушања био је временско пророштво које је представљало Светињу која је требало да буде погажена. То је било пророштво које је, када се испунило, произвело велику светлост. Процес кушања који је окончан 1863. године носи печат Алфе и Омеге. Завршетак тог процеса кушања био је временско пророштво које је представљало војску која је требало да буде погажена. То је било пророштво које је било намењено да, када се испуни, произведе велику светлост. То је било временско пророштво које је изнео Илија те историје, и када је било одбачено и стављено по страни, произвело је велику таму.

А ово је осуда: светлост је дошла на свет, а људи су више заволели таму него светлост, јер су њихова дела била зла. Јован 3:19.

Логика којом намеравам да завршим овај чланак јесте оно што сам већ напоменуо. Да ли је Бог преко Елен Вајт одобрио карте из 1843. и 1850. године?

„Видела сам да је карту из 1843. године усмерила рука Господња и да је не треба мењати; да су бројеви били онакви какве је Он желео; да је Његова рука била над њима и сакрила грешку у неким бројевима, тако да је нико није могао видети, док Његова рука није била уклоњена.“ Early Writings, 74.

„Видела сам да је Бог био у објављивању карте од стране брата Николса. Видела сам да у Библији постоји пророчанство о овој карти, и ако је ова карта намењена Божјем народу, ако је она довољна за једнога, онда је и за другога, и ако је једноме била потребна нова карта насликана у већем размеру, свима је потребна у истој мери.“ Manuscript Releases, број 13, 359; 1853.

Да ли је Бог преко Елен Вајт потврдио поруку коју су милерити објављивали током периода од 1840. до 1844. године?

„Бог нам не даје нову поруку. Треба да објављујемо поруку која нас је 1843. и 1844. извела из других цркава.“ Review and Herald, January 19, 1905.

„Бог нам налаже да своје време и снагу посветимо делу проповедања народу порука које су покренуле мушкарце и жене 1843. и 1844. године.“ Manuscript Release, Number 760.

„Све поруке дате у раздобљу од 1840. до 1844. треба сада износити са снагом, јер има много људи који су изгубили своје усмерење. Те поруке треба да иду свим црквама.“

„Христос је рекао: ‘Блажене су очи ваше, јер виде; и уши ваше, јер чују. Јер заиста вам кажем да су многи пророци и праведници желели да виде оно што ви видите, и не видеше; и да чују оно што ви чујете, и не чуше’ [Матеј 13:16, 17]. Блажене су очи које су виделе оно што је виђено 1843. и 1844. године.

„Вест је дата. И не би требало да буде никаквог одлагања у понављању те вести, јер се знаци времена испуњавају; завршно дело мора бити извршено. Велико дело биће учињено за кратко време. Ускоро ће, по Божјем одређењу, бити дата вест која ће нарасти у силан поклич. Тада ће Данило стати на своје место, да да своје сведочанство.“ Manuscript Releases, volume 21, 437.

„Истине које смо примили 1841, '42, '43. и '44. сада треба проучавати и објављивати. Поруче првог, другог и трећег анђела убудуће ће се објављивати силним гласом. Биће изношене с озбиљном одлучношћу и у сили Духа.“ Manuscript Releases, volume 15, 371.

„Разумемо садашњу слабост и незнатност дела. Имали смо једно искуство. Док вршимо дело које нам је Бог поверио, можемо поуздано ићи напред, уверени да ће Он бити наша делотворна снага. Он ће бити с нама 1906. године, као што је био с нама 1841, 1842, 1843. и 1844. године.“ Loma Linda Messages, 156.

„Они који стоје као учитељи и вође у нашим установама треба да буду здрави у вери и у начелима поруке трећег анђела. Бог жели да Његов народ зна да ми имамо поруку онако како нам ју је Он дао 1843. и 1844. године.“ General Conference Bulletin, April 1, 1903.

„Упозорење је дато: Не сме се допустити да ишта уђе што би поколебало темељ вере на којем зидамо још откако је вест дошла 1842, 1843. и 1844. године. Ја сам била у тој вести, и од тада стојим пред светом, верна светлости коју нам је Бог дао. Не намеравамо да склонимо своје ноге са платформе на коју су биле постављене док смо из дана у дан тражили Господа у усрдној молитви, тражећи светлост. Мислите ли да бих могла да се одрекнем светлости коју ми је Бог дао? Она треба да буде као Стена векова. Она ме је водила откако ми је дата.“ Review and Herald, April 14, 1903.

Да ли је Бог преко Елен Вајт упозорио свој народ да се брани од напада који би поткопали истине милеритске историје?

„Velike prekretnice istine, koje nam pokazuju naš položaj u proročkoj istoriji, treba pažljivo čuvati, da ne bi bile poružene i zamenjene teorijama koje bi donele zabunu, a ne pravu svetlost.“ Selected Messages, knjiga 2, 101, 102.

„Данас сотона тражи прилике да поруши путоказе истине — споменике који су подигнути дуж пута; а нама је потребно искуство старих радника који су своју кућу саградили на чврстој стени, који су, и при злом гласу као и при добром гласу, остали непоколебљиви у истини.“ Gospel Workers, 104.

„Бог никада не оставља свет без људи који могу да разликују добро од зла, праведност од неправедности. Бог има људе које је поставио да у време нужде стоје у првим редовима битке. У време кризе, Он ће подићи људе као што је то чинио у древна времена. Младићи ће бити позвани да се повежу са остарелим носиоцима заставе, како би били ојачани и поучени искуством ових верних, који су прошли кроз толике сукобе, и којима је Бог, кроз сведочанства свога Духа, тако често говорио, указујући на прави пут и осуђујући погрешан пут. Када се појаве опасности које кушају веру Божјег народа, ови пионирски радници треба да износе искуства из прошлости, када су наступале управо

такве кризе, када је истина била довођена у питање, када су уношена чудна учења која нису потицала од Бога.“

„Искуство оних остарелих радника сада је потребно; јер Сотона вреба сваку прилику да старе путоказе — споменике који су били подигнути дуж пута — учини безвредним.“
Review and Herald, November 19, 1903.

Године 1863. милеритски покрет се окончао одбацивањем прве истине коју је Илија те историје био вођен да разуме. Његов коначни испит био је заснован на два стиха у осмој глави Данила који поистовећују гажење светилишта и војске. Светлост о светилишту била је отворена при првом од десет испита, а тама је била наведена на војску при последњем од десет испита.

„Једно је сигурно: они адвентисти седмог дана који стану под Сотонин барјак најпре ће се одрећи своје вере у опомене и укорје садржане у Сведочанствима Божјег Духа.“

„Позив на веће посвећење и светију службу упућује се, и наставиће да се упућује. Неки који сада изражавају Сатанине сугестије доћи ће к себи. Има оних који се налазе на важним положајима поверења, а не разумеју истину за ово време. Њима се мора упутити порука. Ако је приме, Христос ће их прихватити и учиниће их сарадницима с њим. Али ако одбију да чују поруку, сврстаће се под црну заставу Кнеза таме.

„Наложено ми је да кажем да се драгоценост истина за ово време све јасније и јасније открива људским умовима. У посебном смислу, мушкарци и жене треба да једу Христово тело и пију Његову крв. Доћи ће до развоја разумевања, јер је истина способна за стално ширење. Божански Зачетник истине ступиће у присније и све присније заједништво с онима који истрајавају да Га упознају. Док Божји народ прима Његову реч као хлеб с неба, знаће да је Његов излазак припремљен као зора. Примаће духовну снагу, као што тело прима телесну снагу када се храна једе.

„Ми ни упола не разумемо план Господњи у томе што је извео синове Израилеве из египатског ропства и водио их кроз пустињу у Ханан.“

„Док сабирамо божанске зраке који сијају из јеванђеља, стећи ћемо јаснији увид у јеврејски поредак и дубље цењење његових важних истина. Наше истраживање истине још увек је непотпуно. Сабрали смо само неколико зрака светлости. Они који нису свакодневни проучаваоци Речи неће решити проблеме јеврејског поретка. Неће разумети истине којима је поучавала храмска служба. Дело Божје бива ометано световним разумевањем Његовог великог плана. Будући живот ће открити значење закона које је Христос, обавијен стубом од облака, дао своме народу.“ Spalding and Magan, 305, 306.

У наредном чланку наставићемо наше разматрање симболике Илије у вези са 1863.